

BE HOLY - פרשת קדושים

The Jew is charged not only to be good, not only to be pure, but to be holy, to cleave to G-d¹. Every time we do a Mitzvah we say the blessing אשר קדשנו במצוותיו (He) Who has sanctified us etc. Judaism in fact goes further – it claims that one cannot be truly good if one is not also holy. Before the Jews could receive the Torah at Sinai, they made a covenant with G-d. G-d says to the Jews, “Be a kingdom of priests (ממלכת כהנים) and a holy nation (גוי קדוש)”². This then is who we are – or try to be. We are not trying to be the most brilliant, get the most Nobel prizes or be the wealthiest. We are trying to be holy.

G-d gives a reason for His demand that we be holy – “for I am holy”. On the one hand, קדוש אני means that “I am holy” – and not you - you are not being asked to be holy like Me – for this would be an impossible request³. But on the other hand, I am telling you that because I am holy, so can you be – for you are made in My image. The way that my holiness is reflected in this world is through you⁴.

Our job is to connect everything back to G-d⁵ and G-d invested enormous power into us in order to be able to do this. The verse says ויפח באפיו נשמת חיים ויהי אדם לנפש חיה – It does not say that the Neshama was a Nefesh Chaya for man – אדם, but rather that, through the Neshama, man was Nefesh Chaya for the whole world. Man became the internal soul of all the universe!⁶ It places him squarely at the center of the creation. The Jew, though he may seem like an insignificant speck in the cosmos, is really its primary mover and shaker⁷. Man's actions, even the smallest gestures, turn out to have cosmic implications⁸. Man can relate to

¹ נתיבות שלום פד: שאי אפשר להגיע לדבקות אלא על ידי הקדושה ... שמצוה ובו תדבק תלויה בקדושים תהיו רמב"ן יט ב: וטעם הכתוב שאמר כי קדוש אני ה' אלקיכם - לומר שאנחנו נזכה לדבקה בו בהיותנו קדושים והנה זה כענין הדבור הראשון בעשרת הדברות (שמות כ ב):

² שמות יט (ו) ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל:

³ ויקרא רבה כד ט: קדושים תהיו, יכול כמוני, תלמוד לומר כי קדוש אני ד' אלוקיכם, קדושתו למעלה מקדושתכם. ע"כ והא דכתב הרמב"ן בשם חז"ל (שמיני פרק יב ג), והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני, כשם שאני קדוש כך אתם תהיו קדושים, כשם שאני פרוש כך אתם תהיו פרושים ע"כ אין זה סתירה דלא דווקא כמו ד' ממש דזה אי אפשר להיות כמו ד' ממש ורק הצווי להדמות לד' כפי מה שאפשר ושני הפירושים באים בקנה אחת.

⁴ אור החיים ב: כי קדוש אני וגו' - צריך לדעת מה נתינת טעם הוא זה, וכי יתחייב הדבר ליציר כפיו להדמות לקונו, והלא הרבה הדרגות ישנם באלקי ישראל ואינם מושגים בישראל, ואם כוננו לומר טעם הציווי שהוא חפץ בדבר לצד אלקינו קדוש חפץ שגם עובדיו יהיו כמו כן ולא טעם המתחייב, ועד עתה אין אני יודע למה יתחייב הכתוב לתת טעם:

ורבותינו ז"ל נראה שמקושיא זו הרגישו, ודרשו בתורת כהנים ז"ל אם אתם מקדשים עצמיכם מעלה אני עליכם כאילו קדשתם אותי עד כאן, וכפי זה תהיה כוונת כי קדוש וגו' הודעת תועלת הנמשך, והודעת הפכו כמו שסיים שם התנא ואם אין אתם מקדשים עצמכם מעלה אני עליכם כאילו לא קדשתם אותי עד כאן, ואולי כי גם לזה כוון בכפל דבר ואמרת, לקושי הנמשך אם לא יקדשו עצמם, ולרוממות הנסבב אם יקדשו עצמן:

⁵ It says לך and not לך ד' הגודלה וכו כי כל בשמים ובארץ לך ד - points out that the pasuk says - נפש החיים א, פ"ד ⁵ ממך - everything needs to be connected to You (not that everything is from You).

⁶ נשמת האדם הפנימיות של כל העולמות (נפש החיים א, פ"ד-ה)

⁷ נפש החיים שער א פ"ג: כן בדמיון זה כביכול, ברא הוא יתברך את האדם והשליטו על רבי רבוון כחות ועולמות אין מספר. ומסרן בידו שיהא הוא המדבר והמנהיג אותם עפ"י כל פרטי תנועות מעשיו ודבוריו ומחשבותיו ... בכל העולמות

⁸ נפש החיים שער א פ"ו: שכל מעשי המצוות שעושה האדם למטה גורמים תקונים גדולים בעולמות עליונים

all of the cosmos and elevate it because there is something inside of him which is the parallel to all that is outside of himself¹.

And what does that mean?

We picture the holy saint as a solitary figure, fasting and meditating, sitting on top of some snow-clad mountain in his flowing white garments. But this is a mistake. This is someone who has given up on the world – an aesthete – not a holy person. In fact, in his isolation and refusal to engage the messiness of this world – our mountainous saint is somewhat of a sinner. "A man is destined to give an accounting on everything which his eyes saw, and which was permissible to him, and he did not partake of it²."

We know this from the first Jew, Avraham Avinu. Avraham Avinu failed to become as great in esoteric (Kabbalistic) wisdom as Chanoch, Shem, Ever, Noach and others³. He sacrificed this type of spirituality in favor of becoming a giving person par excellence – both to the physical and spiritual needs of mankind⁴. But, it is a messy business, running out and washing off the dust of idolatry from the feet of strangers, running – the pain of circumcision at its acute stage – to slaughter three cows. It is not conducive to the soaring heights of holiness. And yet, when G-d came to choose the father of the Jewish people, it was not from these kabbalistic others. Avraham's giving WAS in fact just the holiness that G-d was looking for⁵.

Avraham himself was absolutely clear about this. "G-d has tens of thousands of angels already", he reasoned to himself. "He doesn't need another one."⁶ He found himself in the middle of a prophetic revelation with G-d when the three guests arrived⁷. Without hesitation, Avraham broke off the prophetic conversation and rushed to serve the idolaters⁸.

---

¹ נפש החיים שער א פ"ו: ובעשות האדם רצון קונו ית"ש באחת ממצות ד', התיקון נוגע לאותו עולם וכח העליון המקבילו לתקנו או להעלותו שם פ' יד: והדבור הוא מבחינת רוח כמ"ש (שמואל ב כג) רוח ד' דבר בי, (ישעיה יא) וברוח שפתיו, וכמו שתרגם אונקלוס על הפסוק (בראשית ב) ויהי האדם לנפש חיה. לרוח ממלא

² מסילת ישרים, פ' יג: וחז"ל אמרו עתיד אדם ליתן דין לפני המקום על כל מה שראו עיניו ולא רצה לאכול הימנו אע"פ שהיה מותר לו והיה יכול ואסמכוה אקרא (קהלת ב) וכל אשר שאלו עיני אצלתי מהם.

³ חתם סופר הקדמתו לשו"ת יורה דעה הנקראת פתוחי חותם וז"ל שם: ולא מצינו באברהם אע"ה שנודכך עפרוריותו כל כך אך לא מצד פחיתות וחסרון נפשו לא הגיע אל המעלה הזו, לא, כי אם אאע"ה היה עושה כאשר עשה חנוך להתבודד עצמו מחברת בני אדם התעלה גם הוא להיות ממלאכי א-ל.

⁴ חתם סופר שם: ואשר לא עשה כן, הוא כי התבונן בחכמתו כי לא באלה חפץ ה' שישלים האדם את נפשו לבד. ואת אנשי דורו ישאיר אחריו תרבות אנשים חטאים ומכעסי ה', כמקרה אשר קרה לדורו של חנוך ודור המבול, הנסיון הזה לימד אותו כי טוב לאדם למעט בהשלמת נפשו, למען רבות כבוד ה' למעט את מורדיו ולהרבות עבדיו ויודעיו.

⁵ חתם סופר, שם: נפלאות אהבת ה' לאברהם אע"ה על שלימד דעת את העם וקירבם לעבודתו

⁶ חתם סופר, שם: כי מה יתן ומה יוסיף האדם אם יוסיף מלאך אחד על אלפי רבבות מלאכי מעלה, הלא ה' בורא וממציא כהנה וכהנה חדשים ובקרים.

⁷ בראשית יח א: וירא אליו ד' באלוני ממרא

⁸ שמות, יח ג: ויאמר אדני אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבר

Reflecting on this, the Sages declared: גדולה הכנסת אורחים מקבלת פני השכינה – hospitality is greater than receiving the face of G-d Himself¹. Engaging the world is holier than having private conversations with G-d. This is the Jewish message to the world!²

During the prayers, we say three Kedushas. We start off by holding the Angels up as a model for our own aspirations of *kedusha*³. But, then we move on; we face G-d directly in the Shmoneh Esreh. After all that holiness, we then prepare ourselves to bring the holiness into the world through the Kedusha deSidra⁴. This is the Kedusha which comes into the messy world even as it exists now, to allow us to correct that world and elevate it. Here we are way ahead of the Angels, way ahead of where they can ever be⁵. We therefore say this Kedusha in Aramaic, so that the Angels will not understand and be jealous of us⁶.

This idea, that we need to be a part of the world, is emphasized by the halacha that all *Kedushas* we say in prayer require a minyan - a community – אין דבר שבקדושה פחות מעשרה –

---

¹ שבת דף קכז ע"א: אמר רב יהודה אמר רב, גדולה הכנסת אורחים מקבלת פני שכינה דכתיב ויאמר אדני אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבר (היינו שדבר לד' ולא להמלאך)

² דרך ה': חלק שני - פרק ד' ס"ט:
ואולם במעשיהם של ישראל תלה האדון ב"ה תקון כל הבריאה ועליויה... אך מעשה האמות לא יוסיפו ולא יגרעו במציאות הבריאה ובגלוי ית"ש או בהסתרו...
and other intermediaries) which all have, and direct, השגחה כללית (through השגחה פרטית which only Jews have. This is because it is now the job of the Jews to resolve the primary historical tasks of mankind, but it simultaneously reflects the historical closeness of the Jews to G-d.

אבני נזר [הקדמה לפירוש על ש"ס], פחד יצחק [פסח 15]
Jews could also not engage in העולם מתן תורה prior to תקון ר' צדוק הכהן, רסיסי לילה לו See סיני between Jew and non-Jew after

The (מהדורת פרידלנדר in קעא pg. דעת תבונות states:

שהנה לא נתן להם שם התורה כולה במעמד ההוא, אבל היתה הכנה כוללת לכל עבודת המצוות ואז ניתן להם הכ שמעשיהם בעבודתו יעשו פרי הטוב המצטרך לתיקון הבריאה ע"ש מהתחלת הד"ה הקודם

³ אור החיים יט ב: עוד ירצה קדושים תהיו, כמלאכים הנקראים קדושים, ככתוב (דניאל ח יג) ויאמר אחד קדוש, והוא על דרך אומרו (תהלים פב ו) אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כלכם, ולצד שהקדוש ברוך הוא השרה שכינתו בתוך בני ישראל ועשאו בני פלטין שלו במקום המלאכים

This Kedusha is rooted in the recognition that G-d is the source and sustenance of everything, something also the Malachim understand.

⁴ רב שמשון רפאל הירש, סדור

⁵ אור החיים יט ב: וצא ולמד מה שאמרו בספר הזוהר (ח"ב קמ:): על זמן שהשרה הקב"ה שכינתו בתחתונים כמה היתה הרגשת בני עליון, על שבחר ה' באוכלסי ישראל יותר מאוכלסי המלאכים

⁶ משך חכמה ויקרא יט ב: בקדושה ראשונה אנו מספרים איך הבורא יתברך שלם בעצמותו ומהותו כביכול ומחייב המציאות והכל בכונה עלול מאתו, ומושג פרטי ורצונו מקיים הכל בלי הפסק, וזהו ממש שמלאכי השרת מקדשין אותו, שג"כ משיגים אותו באמת כפי יכלתם, שהוא בלתי חסר שום שלמות וכו', וזה ונקדש את שמך בעולם כשם שמקדישים אותו בשמי מרום, לא כן בקדושה דסדרא אנו אומרים ואתה קדוש יושב [הענין שממלא בכבודו יתברך כל המציאות כמד"א (ישעיה ס) השמים כסאי וכו'] בשביל תהלות ישראל, שאין קרבן ולא מנחה כו', רק התהלות ותפלות, שזהו קדושה הבאה מסבת ישראל מלמטה למעלה לא כהמלאכים. וזהו שאמרו סוטה (דף מט) ועלמא אמאי קאי אקדושה דסדרא, שזה יחס העולם הזה בזמן הזה. ולכן אנו אומרים קדושה זו בלשון תרגום שלא יתקנאו בו המלאכים (ע' תוס' ברכות דף ג ד"ה ועונין) שאין זה ביכלתן.

The community and not the individual produces the holiness¹. It is for this reason that our Parsha of קדושים was said to a gathering of the entire nation. Only by attaching ourselves to the Jewish nation – to the collective gathering of all G-d's life-giving energy to the nation, can we achieve true holiness².

Our portion begins with the words – קדושים תהיו – “be holy³!”, and mentions this idea twice more in our portion. The first time has to do with man's basic sensuality; the second with idolatry – beliefs of the mind and holiness of thoughts⁴, and the third with food⁵. Apparently, holiness lies in engaging our most basic urges (sex and food) and our most cherished beliefs (idolatry). It is not a surprise then that the conjugal act between husband and wife is regarded as one of the holiest things we can do⁶, and that the Mesilas Yesharim brings the example of eating and hence sanctifying food as the example par-excellence of a person attaining the highest level of service to G-d⁷. Do we not see the Torah telling the Cohanim – and often the owners - to actually eat of the sacrifices to provide them with their sanctity?⁸

In earlier chapters of Vayikra, we learned of the concept of purity. Impurity is caused by a loss of spiritual potential⁹. Purity is the restoration of that potential¹⁰. Above the concept of purity is the concept of holiness. The טהור – the pure person – engages the world as

---

¹ כלי יקר יט ב: דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו. פרט כל עדת כי אין עדה פחות מ' ואין דבר שבקדושה פחות מ' ע"כ אמר כאן דבר אל כל עדת בני ישראל אל כל עדה ועדה שיהיו קדושים על ידי שהם מותרים לכל דבר שבקדושה אשר בו מקדשים שמו ית' ז"ש כי קדוש אני:

² שפת אמת [תרל"א]: ברש"י שנאמרה בהקהל כו'. דעיקר הקדושה ע"י שמכניס אדם עצמו בכלל ישראל כי הקדושה שורה בכלל ישראל שהיא כנס"י הכנסי' והתאספות כל החיות להש"י. וע"י הביטול להכלל יכולין להתקדש.

³ יט (א) וידבר ד' אל משה לאמר: (ב) דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אלהם קדשים תהיו כי קדוש אני ד' אלקיכם:

⁴ רבינו בחיי יט ב: ויתכן לפרש קדושים תהיו זו קדושת המחשבה, כענין שאמרו לעולם יקדש אדם עצמו בשעת תשמיש, ולפי ששלמות הקדושה לזרע ישראל תלויה ביצירה לכך

⁵ נתיבות שלום עמ' פג-פד: בפרשה זו נאמר ג פעמים מצות קדושים תהיו. הפרשה מתחילה קדושים תהיו כי קדוש אני ד' אלוקיכם ... ולהלן בפרשת ע"ז ... מסיים הפסוק והתקדשתם והייתם קדושים כי אני ד' אלוקיכם. ופירש רש"י זו פרישות ע"ז. והיינו שעניני ע"ז המה עניני אמונה ישנם ג"כ מדרגות ... ובסוף הפרשה כתיב עוד, והבדלתם בין הבהמה הטהורה לטמאה וגו' והייתם לי קדושים כי קדוש אני ד', והכוונה על קדושת האכילה ... שנכלל בה הקדושה בענינים שלבו של אדם מחמדתם, והקדושה במח, במחשבות ובדעות, וקדושת האכילה בחדרי הבטן.

ושם בעמ' פז: והנה הזהירה התורה הקדושה פעמים רבות על הקדושה קודם קבלת התורה כתיב ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, ובפרשת משפטים, ואנשי קודש תהיו לי, וכן כתיב הרבה פעמים והתקדשתם והייתם קדושים ...

⁶ רמב"ן, אגרת הקודש

⁷ מסילת ישרים, פ' כו, בביאור מדת הקדושה: המאכל והמשתה שהאיש הקדוש אוכל, עילוי הוא למאכל ההוא ולמשתה ההוא, וכאילו נקרב על גבי המזבח ממש:

⁸ מסילת ישרים, פ' כו, בביאור מדת הקדושה: והנה האיש המתקדש בקדושת בוראו אפילו מעשיו הגשמיים חוזרים להיות עניני קדושה ממש, וסימניך אכילת קדשים שהיא עצמה מצות עשה, ואמרו ז"ל (ספרא): כהנים אוכלים ובעלים מתכפרים

⁹ For example, a woman's menstruation is a signal of the loss of potential fertilization of that month's egg cell or ovum, which could have led to another human life

¹⁰ In the example of a Nidah, her Tahara signals her restoration of readiness for the fertilization of a (new) egg cell.

necessity. He would rather not. He wants to keep his potential intact¹. Holiness is the actualization of that potential. The קדוש actively looks to engage the world². Therefore, the concept of holiness applies uniquely to man. It is true that objects can be sanctified – but this holiness is bestowed by man; and not every man, but Torah-observing man. It was the power of the Torah that empowered us to take an object and turn it into a מצוה של מצוה, an object of holiness!³ The food without the man has no holiness. It is only man whose proper eating can raise up the food and turn his eating into a holy act⁴. On this earth, only man himself can have intrinsic holiness⁵. The amazing thing is that man is invested with the possibility not just of using the world as an instrument of his own growth but to raise up the world as he rises himself⁶. This is what it means when the Sages say that the stones united under Yaakov's head and each one said, "Let the Tzadik place his head on me⁷."

And from where do we draw the power to be G-d-like – to sanctify the material world? It takes enormous power to redeem the sparks of holiness in each object; it takes a razor-sharp focus to direct that connection back to G-d⁸. One cannot raise something up to

---

¹ ואמנם שרש"י והרמב"ן נתנו הגדרות שליליות להגדרה של קדושה: וז"ל רש"י ריש פרשתנו ב: קדושים תהיו - הוּו פרושים מן העריות ומן העבירה (ויקרא רבה) שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה (ויקרא כא) אשה זונה וחללה וגו' אני ה' מקדשכם. (שם) ולא יחלל זרעו - אני ה' מקדשו. (שם) קדושים יהיו - אשה זונה וחללה וגו', והרמב"ן כתב: [שלא תהא] נבל ברשות התורה

ונתיבות שלום פד-פו הסביר: נמצא שהקדושה היא מדריגה יותר גבוהה מהפרישות ... והנה כתב המסילת ישרים (פ' כו), שענין הקדושה אין אדם יכול להגיע אליו בכחות עצמו, לפי שקדושה היא מדריגה עילאית כל כך שאין בכח האדם להשיגה, ורק שתחילתו השתדלות וסופו מתנה. ... וכאשר התורה מצוה קדושים תהיו הדרך להגיע לזה היא על ידי הוּו פרושים מן העריות

אבל דרכינו היא לפי הראשית חכמה שכתב שבדאי מחוץ להגדרה השלילית של רש"י והרמב"ן יש עוד מושג – מושג חיובי – של קדושה וכגון כשאנחנו אומרים את הברכה "אשר קדשנו במצוותיו ..." בודאי אנחנו מתייחסים לכח נוסף של קדושה ולא רק לענין של פרישות. והראשית חכמה קרא להגדרת השלילית של קדושה בשם טהרה ולהגדרת החיובית של קדושה בשם קדושה. ולדרך זה נקטנו במאמר הזה.

² מסילת ישרים, פ' כו, בביאור מדת הקדושה: ותראה עתה ההפרש שבין הטהור לקדוש: הטהור, מעשיו החומרים אינם לו אלא הכרחים, והוא עצמו אינו מתכוין בהם אלא על צד ההכרח, ונמצא שעל ידי זה יוצאים מסוג הרע שבחומריות ונשארים טהורים, אך לכלל קדושה לא באו, כי אילו היה אפשר בלתי, כבר היה יותר טוב:

³ אבני נזר, הקדמתו שו"תים שלו

⁴ מסילת ישרים, פ' כו, בביאור מדת הקדושה: המאכל והמשתה שהאיש הקדוש אוכל, עילוי הוא למאכל ההוא ולמשתה ההוא, וכאילו נקרב על גבי המזבח ממש:

⁵ רב צדוק הכהן, רסיסי לילה, מב: רק עדיין יש שתי מדריגות טהרה וקדושה. וטהרה יש בכל הנבראים שמקבלים טומאה ויש טהורים וכן יש בבעלי חיים טהורים וטמאים. אבל קדושה הוא רק באדם וכן כל הקדושות של נבראים דחילא קדושה עליהו הוא מצד האדם שמקדישו רק בכור דקדושתו מרחם:

⁶ מסילת ישרים, פ' כו, בביאור מדת הקדושה: ועל דרך זה כל תשמיש שישתמשו מדברי העולם אחרי היותם כבר דבוקים לקדושתו יתברך, הנה עילוי ויתרון הוא לדבר ההוא שזכו להיות תשמיש לצדיק

⁷ מסילת ישרים, פ' כו, בביאור מדת הקדושה: וכבר הזכירו ז"ל בענין אבני המקום שלקח יעקב ושם מראשותיו (חולין צ"א): אר"י מלמד שנתקבצו כולן והיתה כל אחת אומרת עלי יניח צדיק ראשו.

⁸ מסילת ישרים, פ' כו, בביאור מדת הקדושה: ואמנם זה בהיות שכלו ודעתו קבועים תמיד בגדולתו יתברך ... ובכל פעולותיו ובכל תנועותיו, יכוין לבבו אל מצפוני ההתדבקות האמיתי ... וידע לכוין מחשבתו

Kedusha if one is controlled by it¹. Addressing this concern, G-d assures us: *I have put in you the power to reach into the physical world and raise it up. I have chosen you to do this². You take the first steps and I will do the rest³.*

Really the word קדושה means to be set aside and dedicated to something. So, for example, when a man marries a woman and says *behold you are sanctified to me* - it means that she is set aside exclusively for him⁴. The act of sanctification on our side is the preparation and readiness to receive this holiness from G-d. Like a woman to her husband, we set ourselves aside to be exclusively dedicated to G-d and the result is holiness. We initiate - we reach out - and G-d responds. G-d, in fact, set up the world in such a way that He responds to us⁵. David Hamelech goes so far as to call G-d our shadow - *ד' צלך על יד ימינך*⁶. The holiness of Shabbos, for example, is achieved by our preparations for Shabbos and thereby entering the time-zone of that holiness. This is what the verse means when it says *והתקדשתם* - you should prepare yourselves - and the result will be *והייתם קדושים* - that you will be holy⁷. I, your G-d, will strengthen my bond with you in response to your connecting with Me.

The Mitzvos are the most obvious actions we do to affect holiness in this world⁸. But even Mitzvos can be perverted. One can be strictly kosher, says the Ramban, but still eat like a pig. One can observe all the laws of family relations, and yet miss out on the deep

¹ מסילת ישרים, פ' כו, בביאור מדת הקדושה: ההשתדלות (להשיג קדושה) הוא שיהיה האדם נבדל ונעתיק מן החומריות לגמרי ... והנך רואה שדרך קניית זאת המדה הוא על ידי רוב הפרישה

² שפת אמת [תרל"א]: קדושים תהיו. במד' וזה"ק כי הוא הבטחה ג"כ כי איך יוכל בו"ד להתקדש בקדושת הש"י. אך כי קדוש אני ה' אלקיכם. פ' אחר שהוציאנו הש"י ממצרים שהיינו משועבדים להם. והבדילנו מהאומות שהחיות והכח שיש בתוך כל איש ישראל הוא מהש"י וז"ש אנכי ה' אלקיך כו' מיוחד מכל האומות. אף שכח כל הנבראים ממנו ית'. אבל בדרך הסתר וצימצומים. אבל חיות כל איש ישראל היא חלק אלקי ממעל. וממילא בכחינו להתקדש גם בעוה"ז. כי הש"י מחי' הכל אף כי הוא קדוש ונבדל מכל. וז"ש כי קדוש אני ה' ועי"ז יכולין להבין כי בכח האדם להתקדש בכל מעשיו אף שהם תוך הטבע. וז"ש במד' ואתה מרום לעולם ה' לעולם ידך בעליונה. הפי' כי חיות הכל מהש"י רק הטבע נמשך מדרגה אחר מדרגה עד שנתכסה בחי' הפנימיות. אבל לעולם ידך בעליונה שהוא כח והחיות מהש"י שיש תוך ההעלם. ועי"ז יכולין להתבטל לנקודה הפנימיות בכל מעשה להיות נבדל מחומר המעשה להתדבק בפנימיות כל דבר. וז"ש קדושים תהיו. וכן באור גדליהו עמ' נג ד"ה וכמו

³ מסילת ישרים, פ' כו, בביאור מדת הקדושה: מסילת ישרים, פ' כו, בביאור מדת הקדושה: ענין הקדושה כפול הוא, דהיינו: תחלתו עבודה וסופו גמול, תחלתו השתדלות וסופו מתנה. והיינו: שתחלתו הוא מה שהאדם מקדש עצמו, וסופו מה שמקדשים אותו, והוא משו"ל (יומא ל"א): אדם מקדש עצמו מעט מקדשים אותו הרבה. מלמטה מקדשים אותו מלמעלה.

⁴ תוספות, מסכת קידושין דף ב עמ' ב: דאסר לה אכ"ע להקדש - והרי את מקודשת לי כלומר להיות לי מקודשת לעולם... דגבי אשה במה דמתיחדת להיות לו היא נאסרת לכל וגו'

⁵ The Daas Tevunos calls this המשפט the הנהגת המשפט.

⁶ נפש החיים א א

⁷ רב צדוק הכהן, רסיסי לילה, מב: וזהו קדושה שהקדש הוא שדבר זה שייך לקדוש וכקידושי אשה שהיא שייכת להבעל. ועיקר קידוש לשון הזמנה והכנה כנ"ל כי כל עיקר קדושת שבת בהשתדלות אדם הוא רק ההכנה והזמנה שמכין עצמו לכך שיהיה שייך להשם יתברך שהוא הקדוש כמו שנאמר (ויקרא יט, ב) קדושים תהיו כי קדוש אני ומצד ההכנה לקבל קדושה והתקדשתם הוא הכנה להיות על ידי זה והייתם קדושים. וזה כל השתדלות יעקב להיות הקדושה גם כן מלידה מבטן דהיינו מצד נפש הבהמית גם כן כקדושת בכור בהמה:

⁸ שפת אמת [תרל"א]: וכן ע"י כל המצוות שהם נגד רמ"ח אברים דכתל' אשר קדשנו במצותיו שע"י מעשה המצוה שיש בה אור מצווי ה' בתוך המעשה. עי"ז יכולין לברר הקדושה גם במעשה ממש.

spirituality inherent in husband and wife conjugal relations. One can be technically within the bounds of the halacha, and use that to justify all kinds of animal-like behavior. One can be a halachic-show off, or someone infused with a false sense of righteousness. The Mitzvah *to be holy* comes to permeate and inform all others¹. Because of this, none of the authorities count the Mitzvah to be holy as one of the 613 Mitzvos – it is a מצוה שבכללות, a Mitzvah which gives the right spirit to every other Mitzvah. It insures that our halachic actions radiate the spirit of the Torah – are infused with holiness².

Perhaps this explains why all of the ten Commandments are hinted at in our Parsha³; it is as if we go through all the fundamentals of the Torah again⁴, now infusing them with holiness. To be truly Sinai Jews we have to not just act out the Mitzvos we received there, but to model the holiness of that awesome occasion⁵. And in fact the Jews gathered to receive this commandment as they did when they first received the Ten Commandments⁶.

But we are not only holy when we do the Mitzvos. Holiness must also infuse our every action. All are covered by the huge embrace, this meta-command of being holy⁷. With this Mitzvah, the scope of our responsibility is dramatically widened. קדושים תהיו requires we not only engage things that are obviously there for us to sanctify, but that we also discover Kedusha where none reveals itself obviously, where we are not clearly directed by the halacha.

---

¹ שורש ד של הרמב"ם

² רמב"ן ב: והענין כי התורה הזהירה בעריות ובמאכלים האסורים והתירה הביאה איש באשתו ואכילת הבשר והיין, א"כ ימצא בעל התאווה מקום להיות שטוף בזמת אשתו או נשיו הרבות, ולהיות בסובאי יין בזוללי בשר למו, וידבר כרצונו בכל הנבלות, שלא הזכיר איסור זה בתורה, והנה יהיה נבל ברשות התורה: לפיכך בא הכתוב, אחרי שפרט האיסורים שאסר אותם לגמרי, וצוה בדבר כללי שנהיה פרושים מן המותרות ימעט במשגל, כענין שאמרו (ברכות כב) שלא יהיו תלמידי חכמים מצויין אצל נשותיהן כתרנגולין, ולא ישמש אלא כפי הצריך בקיום המצוה ממנו ויקדש עצמו מן היין במיעוט, כמו שקרא הכתוב (במדבר ו ה) הנזיר קדוש, ויזכור הרעות הנזכרות ממנו בתורה בנח ובלוט וכן יפריש עצמו מן הטומאה, אע"פ שלא הוזכרו ממנה בתורה, כענין שהזכירו (חגיגה יח): בגדי עם הארץ מדרס לפרושים, וכמו שנקרא הנזיר קדוש (במדבר ו ח) בשמרו מטומאת המת גם כן וגם ישמור פיו ולשונו מהתגאל ברבוי האכילה הגסה ומן הדבור הנמאס, כענין שהזכיר הכתוב (ישעיה ט טז) וכל פה דובר נבלה, ויקדש עצמו בזה עד שיגיע לפרישות, כמה שאמרו על רבי חייא שלא שח שיחה בטלה מימיו:

³ יט ב בא"ד:

⁴ רש"י ב: רוב גופי תורה תלוין בה:

⁵ אור גדליהו עמ' נד: בפרשת יתרו (ליקוטי דברים אות ג) שעשרת הדברות נחקקו היטב בתוך בני ישראל ונתאחדו יחד עם הדברות כמבואר שם בארוכה, ולפ"ז יש לומר שהמצוה דקדושים תהיו היה לשמור את המדריגה שעלו לה בהר סיני

⁶ חזקוני ב: דבר אל כל עדת בני ישראל - מלמד שפרשה זו נאמרה בכנס כעשרת הדברות ולמה לפי שכל הדברות כלולות בה רש"י ב: דבר אל כל עדת בני ישראל - (ויקרא רבה. ת"כ) מלמד שנאמרה פרשה זו בהקהל מפני שרוב גופי תורה תלוין בה:

⁷ רמב"ן ב: באלו ובכיוצא בהן באה המצוה הזאת הכללית, אחרי שפרט כל העבירות שהן אסורות לגמרי, עד שיכנס בכלל זאת הצוואה הנקיית בידיו וגופו, כמו שאמרו (ברכות נג:) והתקדשתם אלו מים ראשונים, והייתם קדושים אלו מים אחרונים, כי קדוש זה שמן ערב כי אע"פ שאלו מצות מדבריהם, עיקר הכתוב בכיוצא בזה יזהיר, שנהיה נקיים וטהורים ופרושים מהמון בני אדם שהם מלכלכים עצמם במותרות ובכיעורים: וזה דרך התורה לפרוט ולכלול בכיוצא בזה, כי אחרי אזהרת פרטי הדינין בכל משא ומתן שבין בני אדם, לא תגנוב ולא תגזול ולא תונו ושאר האזהרות, אמר בכלל ועשית הישר והטוב (דברים ו יח), שיכניס בעשה היושר וההשויה וכל לפני משורת הדין לרצון חבריו, כאשר אפרש (שם) בהגיעי למקומו ברצון הקב"ה וכן בענין השבת, אשר המלאכות בלאו והטרחים בעשה כללי שנאמר תשבות, ועוד אפרש זה (להלן כג כד) בע"ה:

It cannot be that G-d intended that we wait until we have something that we formally call a Mitzvah before acting with holiness. For most of our day is not mitzvah-defined! It cannot be that all that G-d demanded of the holy nation was that they punctuate their day with a few discrete actions and for the rest we are free to play in the playground that is earth. Be holy! Infuse all your day, especially those things in the vast space between one Mitzvah and the next!

The key, says the Ohr Gedalyahu, is the tiny act. We have to regard nothing as trivial – nothing as incapable of being infused with holiness¹. The Jew sees everything as having potential – every smile, every thought, every morsel of food, every gesture honoring our fellow-man – all are fraught with cosmic implications.

As always, the Torah provides us with models; in this case Yaakov Avinu. Yaakov's dream was G-d's lesson to him on how to handle this big, messy world and turn it all into Kedusha. Fourteen years of complete isolation, immersed in Torah, was great preparation. First one must separate, become holy, master oneself and only then go out². Now he goes out to Charan, וילך חרנה³, to וחרונו של עולם, i.e. the affairs of this world⁴.

Yaakov is at first a little confused, bumping into a seemingly impenetrable wall of the material world (ויפגע במקום). How does one plunge into such a thing, take it and use it without being consumed?⁵ G-d answers him by showing him the ladder, how one begins from this world: סולם מוצב ארצה, and rises through and with all this into the heavens⁶. The Angels (the Tzadikim⁷) went up and then went down, עולים ויורדים בו, and not the other way around as might have been expected. Kli Yakar says that Yaakov learned from here that the action to create holiness is in the nitty-gritty of this world, and this is where the Shechinah really lies⁸. Yaakov wakes up and says אךן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי before

---

¹ אור גדליהו עמ' נא: צריכים להזהר ממעשים קטנים

² נתיבות שלום, ויצא, עמ' קפג': וכהקדמה לכל זה נאמר בתורה כל פרשת החלום. דהנה יעקב אבינו כאשר יצא מבאר שבע, היה אחר ס"ג שנים בבית יצחק וי"ד שנים אצל עבר, שבאותם השנים הגיע למדרגה העליונה ביותר, שנקרא בחיר האבות ונתקדש בקדושה עליונה, וכמו שאחז"ל (יבמות עו) שהיה בן פ"ד שנים ולא ראה טומאה מימיו. וכמורמוזו בפ' וישכב במקום ההוא, וברש"י המקום ההוא לשון מיעוט, באותו מקום שכב אבל י"ד שנים ששימש בבית עבר לא שכב בלילה שהיה עוסק בתורה. ובמשך כל השנים הללו היה קודש קדשים ולא היתה לו כל שיכות לענייני רשות שלא היה לו עסק עמהם.

³ כח י: ויצא יעקוב מבאר שבע וילך חרנה

⁴ נתיבות שלום, ויצא, עמ' קפג': ועתה יוצא חרנה לחרונו של עולם, לענייני העולם הזה ומוטל עליו לקדש ענייני הרשות.

⁵ נתיבות שלום, ויצא, עמ' קפג': וע"כ נאמר ויפגע במקום, וכמאחז"ל (ב"ר סח, י) בקש לעבור נעשה העולם כולו כמין כותל לפניו... בבואו לתקן חלק הרשות נעמדו בפניו כקיר כל ענייני העוה"ז ענייני הרשות, איה הדרך להכנס לזה העולם השפל.

⁶ נתיבות שלום שם: ויחלם והנה סולם ניצב ארצה וראשו מגיע השמימה.. כי ענייני עוה"ז הם כסולם מצב ארצה אשר ראשו מגיע השמימה, שע"י שאדם עוסק בעניינים הארציים יכול להגיע למדרגות הגבוהות ביותר.

⁷ נתיבות שלום, ויצא, עמ' קפג': והנה מלאכי אלוקים עולים ויורדים בו, מלאכי א' המה הצדיקים עבדי ה'.

⁸ כלי יקר על בראשית פרק כח פסוק יב: עולים ויורדים בו. מתחלה עולים ואח"כ יורדים. מזה הבין שהשכינה למטה בארץ ומלאכים סביביו ועולים בשליחות ויורדים לאחר כן. והוא אות על השגחה פרטית על כל סביבות יעקב. ועל"מ ש"כ להלן ל"ה ז' וט"ז:

that this world is full of G-d, and that each moment of dealing with it is precious¹. He is now able to elevate every foot that he places on the ground² – וישא יעקוב רגליו וילך³ – אַרְצָה בְּנֵי קָדָם whose first letters stand for אַוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ, i.e. the sanctification of passion and desire⁴.

Our Parsha always comes between Pesach and Shavuot. Pesach, as we know is our separation from Chometz – as we embrace the Matzah and allow G-d to fill us up. G-d says explicitly that the purpose of this is to serve Him so that we can become holy:

כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים והייתם קדושים

But then we are told that *Matzah* is not a final ideal. We already see indications of this at the Seder. We break the middle Matzah and say the Hagadah only on the smaller piece. We compare ourselves to the broken מצה and claim that G-d uses Keilim Shevurim. The very name Matzah has also a negative connotation – מצה ומריבה. We already realize our incompleteness when, right at the beginning of the chag (on the second day) we begin to count the Omer – and begin our 49 level ascent. And then, we get to Shavuot and we are told that the שני הלחם of the Omer must be made of Chometz. For, it is not ultimately the negative definition of holiness – the idea of being separate and apart from the impurity of the Egyptians. Ultimately, we need to stand for something, not just against. And that “for” was the Torah at Sinai. The Shechina rested on the Jewish nation and we became a holy nation. We could now infuse all of the world around us with this holiness.

Now, rather than being dragged down by the material word, this world gets elevated by the Jew when he chooses to use it in the right way⁵. The paradigm of this is the Shabbos, where we do very material things; we eat and sleep and dress at a higher level than the weekday, and yet the holiness of the day elevates and spiritualizes all these activities⁶. Such a person is like a Tabernacle, and any food he eats is like a sacrifice brought on an altar⁷. But

---

¹נתיבות שלום, ויצא, עמ' קפג': ויקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי, במקום הזה פל בעוה"ז.. ואנכי לא ידעתי, פירש"י שאם ידעתי לא ישנתי, וראיתי שכתב מרן אדמו"ר בב"א ז"ע לאחד, ואנכי לא ידעתי שאלו ידעתי לא ישנתי ימי שנותי, וואלט איך ניט פאר שלאפן מייענע יארן... [וכמו שאמר] הרה"ק המגיד ממזריץ' ז"ע מלאה הארץ קנייך, שהעולם הארצי הוא מלא ענינים שאפשר לקנות ית"ש.

²נתיבות שלום, ויצא, עמ' קפג': וישא יעקב רגליו שיעקב הגביה אפילו את בח' רגלים להשי"ת

³כט א: וישא יעקוב רגליו וילך ארצה בני קדם

⁴נתיבות שלום, שם: עוד אמר, וילך ארצה בני קדם ר"ת א'ות ב'רית ק'ודש, היינו שיעקב אבינו הגביה ותיקן מדת התשוקה להש"ת.

⁵ מסילת ישרים – פ' כו: כללו של דבר ענין הקדושה הוא שיהיה האדם דבק כל כך באלקיו, עד שבשום מעשה אשר יעשה לא יפרד ולא יזוז ממנו יתברך, עד שיותר יתעלו הדברים הגשמיים אשר ישמשו לאחד מתשמישיו במה שהוא משתמש בהם, ממה שיורד הוא מדביקותו ומעלתו בהשתמשו מדברים גשמיים.

⁶ נתיבות שלום פד-פה: שורש השבת נעוץ בקדושה ... שבשבת קודש אפילו עניני לכה, עניני היתר, קודש הם.

⁷ מסילת ישרים פ' כו

even during the week, we can take the battle of each meal (מלחמה לחם) comes from the word and turn it equally into a holy act¹.

The Mitzvah of קדושים תהיו has no clear limits². Each individual will relate to this Mitzvah differently. Each will have his own starting point, and therefore דבר אל כל עדת בני ישראל – speak to each individual according to his uniqueness, according to his own spiritual challenges³. This is why the partner of this Mitzvah to be holy is ועשית הישר והטוב בעיני ד' – you should do what is right and good in the eyes of G-d. This Mitzvah exhorts us not to simply fulfill the letter of the law, but go beyond it – לפנים משורת הדין – each according to his own spiritual level and understanding⁴. Unlike other Mitzvos, the Torah is careful not to define the specifics of being holy because this will be different for each individual⁵ – it is up to our own spiritual creativity what we will achieve as holy people.

Moreover, since this is a Mitzvah that ultimately teaches how to get closer to G-d – there really is no upper limit to this Mitzvah. Therefore, says the Ohr Hachaim, the words are put in the future tense – קדושים תהיו – “You will or should be holy” – both a Mitzvah and a promise⁶ - for this mitzvah will be constantly unfolding before us⁷. “Become holy” - not only that we should do acts of holiness, but that holiness should permeate our very being⁸. This is the Jew and this is his mandate.

---

¹ אור גדליהו עמ' נה: רב יעקוב עמדן פירש דלכן נקרא "לחם" מלשון "מלחמה" דכל אכילה ואכילה מלחמה היא, מלחמת הרשות, לעדות מה שצריכים לעשות, אבל להיות מופרש ומובדל

² This is another reason (beside the fact that it is a מצוה שבכללות) why the Mitzvah of קדושים תהיו is not counted as one of the Mitzvos.

³ העמק דבר יט ב: הקדים הכתוב כאן את כל עדת בני ישראל באשר אין פרישת כל אדם שוה ותורת כל אחד לבדו בידו לפי טבע גופו והליכות ביתו וכדומה

⁴ שומר אמונים הקדמון המובא בנתיבות שלום, עמ' פו ריש אות ג: אלו החפצים להכנס לפנימיות עבודת ד', לא ימוש מפיהם ב הפסוקים שבתורה, ועשית הישר והטוב בעיני ד', וקדושים תהיו. וב' הדברים, דהנה בתורה יש חלק הציונים והאיסורים בקום ועשה ובלא תעשה הן במצוות שבין אדם לחבירו כמו לא תגנוב לא תגזול וכדו', שכל אלו הם חיוב גמור על הכל, ונוסף על כך ישנה הנהגה להכנס לפנימיות עבודת ד', להתנהג לפנים משורת הדין, שזהו ציווי ועשית הישר והטוב בעיני ד', שבכל מעשה שיעשה יתבונן וישקול אם מעשה זה ישר בעיני ד' וטוב בעיניו ... וכמו כן הוא הפסוק השני קדושים תהיו, שאין זו מצוה פרטית אלא יעוד עללי המוטל על כל יהודי, שתכליתו של יהודי היא כי קדוש אני ד' אלוקיכם, שצריך להיות דבוק סד'

⁵ נתיבות שלום, עמ' פו-פו: וע"כ לא נכתבו במצוה זו הפרטים איך לקיימה, שבכל שאר איסורים שבתורה מפורש בתורה גרדי האיסור מה שאסור לעשות ... אך ענין הקדושה אינו שוה בכל, אלא דבר אל כל עדת בני ישראל שכל אחד לפום שיעוריה דיליה.

⁶ אור גדליהו עמ' נו

⁷ אור החיים יט ב: עוד ירצה, על זה הדרך, קדושים תהיו, לשון עתיד, פירוש אין הפסק למצוה זו, כי כל שער מהקדושה אשר יכנס עדיין ישנו בגדר הכנסת שער אחר למעלה ממנו, כי אין שיעור להדרגות הקדושה המוזמנת לכל הרוצה ליטול את השם:

⁸ נתיבות שלום, עמ' פז: מצות קדושים תהיו אינה רק שתתנהגו בקדושה, שזהו רק החלק הראשון של ההשתדלות בתחלתו, אבל תכלית המצוה היא שאתם גופכם תהיו קדושים ועצמכם יתהפך להיות עצם של קדושה.